

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.521/2013/5.szám

A Kúria a Dr. Fülöp Péter Ügyvédi Iroda, dr. Fülöp Péter ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Falucskai Adrienn jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. április 18-án kelt 26.K.29.417/2013/3. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.29.417/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.800.300 (egymillió-nyolcszázezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2005-2009. évekre személyi jövedelemadó, százalékos egészségügyi hozzájárulás, valamint magánszemélyek különadója adónemekben bevallások utólagos vizsgálatát végezte. Megállapította, hogy a vizsgált időben a felperesnek több forrásból is származott jövedelme, ugyanakkor az igazolt bevételei nem nyújtottak fedezetet a kiadásaira. Ez okból az adóhatóság becslési eljárást folytatott, a felperes által bankszámlákra teljesített készpénz befizetéseket a felhasználási oldalon kiadásként, a készpénz felvételeket pedig forrásoldalon bevételként vette figyelembe. Az ún. forrásfelhasználás táblázat alapján kronologikus módszerrel - naptári napra lebontva - vizsgálta, hogy a felperes görgetett bevétel-kiadási egyenlege elegendő fedezetül szolgált-e az aktuálisan felmerült kiadásaira. Mindezek eredményeképpen - figyelemmel az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1) és (3)

bekezdésére - az adóhatóság megállapította, hogy a vizsgált időszakban a felperesnél adóhiánynak minősülő adókülönbözet keletkezett, melynek járulékaival együttes megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés nyomán eljáró másodfokú hatóság az összecszerűséget érintően részben megváltoztatta az első fokú határozatot, 18.003.069 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére, ugyanis a 2005-ös év időközben elévült, a 2008., 2009. évekre vonatkozó megállapításokat pedig törölte, tehát az adókülönbözet csak a 2006., 2007. éveket érintette. Az adókülönbözetből 17.952.023 Ft minősült adóhiánynak, amely után adóbírságot és késedelmi pótlékot is kiszabott.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését kérte. Kifogásolta, hogy az adóhatósági határozat nem tartalmazza milyen becslési módszeren alapulnak a megállapítások. Vitatta, hogy a becslési eljárás alkalmazása jogszerű lenne, de még jogszerűség esetén is tévesek, átláthatatlanok és következetlenek az adóhatóság számításai, nem felelnek meg a világosság és az egyszerűség követelményének. Kifogásolta továbbá az adóhatóság általi készpénz szemléletű módszer alkalmazását. Összességében a felperes álláspontja az volt, hogy a torz adatokat tartalmazó táblázat nem képezhette az adóalap valószínűsítését. A hatóság nem tett eleget tényállás tisztázási kötelezettségének.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.29.417/2013/3. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az adóhatóság a tényállást alaposan feltárta, nem sérült az Art. 97. §-a és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 50. §-a. Fennállt a becslés jogalapja, annak az alkalmazott módszere is jogszerű volt. Az adóhatóság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, a hivatalból rendelkezésre álló adatokon túl figyelembe vette a felperes érdekeltségébe tartozó társaságok igazolásait, a képviselőjének nyilatkozatait, a pénzügyintézetek adatszolgáltatásait, a gépjármű adásvétellel kapcsolatban az EUROTAX katalógust, a társaságok alapításával, tagi kölcsönök nyújtásával kapcsolatosan a cégbírószági adatokat, továbbá a KSH létminimum adatait. Nemcsak a becslés jogalapja állt fenn, hanem a számszaki megállapítások is egyértelműek, világosak. Becslési eljárás esetén annak igazolása, hogy a becsléssel megállapított adóalap nem reális, már a felperes kötelessége. Márpedig az adóeljárásban a felperes nem tanúsított együttműködő magatartást, nyilatkozatot nem tett.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A becslés jogalapját már nem vitatta, ugyanakkor arra hivatkozott, hogy az alperes által kidolgozott adóalap jogszabálysértő, mert az alperes a ténylegesen életvitelre

fordított kiadások helyett valószínűsített kiadásokkal számolt. Idézte az Art. 109. § (1) bekezdését és kifejtette, hogy olyan kiadás, amelyet az adózó sosem teljesített - annak ellenére, hogy erre jogszabály kötelezi - nem szerepelhet a készpénzforgalmi mérlegben. Bevételi oldalon szintén ez a helyzet, ha az adózó bevételt nem szerzett - noha szerződés alapján járna neki - az nem vihető fel az idősoros mérlegbe. Konkrétan: a ... Zrt. alapításával kapcsolatban az adóhatóság 2009. augusztus 18. napjára kiadásként állított be 7.500.000 Ft összeget és ezzel forráshiányt generált, amit azzal magyarázott, hogy a felperesnek a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (továbbiakban: Gt.) 210. § (1) bekezdés a) pontja, (2) és (3) bekezdése szerint egy éven belül be kellett fizetnie a jegyzett tőke fennmaradó részét ahhoz, hogy a céget ne töröljék a nyilvántartásból. Azonban adójogilag - a felperes álláspontja szerint - élesen elkülönítendő a „befizetés” és a „be kellett volna fizetni” kategóriája. Ennek eredményeképpen nem tényleges kiadás került be a készpénzforgalmi mérlegbe. Azt a felperes egyébiránt nehezen is tudta volna bizonyítani, hogy nem történt befizetés. Hasonló a jogi helyzet a 20.000.000 Ft összegű OTP kölcsönből még hátralévő 2.400.000 Ft kifizetésével kapcsolatban. Az alperes - mivel a hitelszerződés alapján a felperesnek előbb költenie kellett ahhoz, hogy a hitelt lehívhassa - ugyanolyan összegű kiadásokat generált, amilyen összegben a bank a finanszírozást átutalta. Tette ezt úgy, hogy a konkrét kiadásról - banki adatszolgáltatás hiányában - semmilyen információval nem rendelkezett. Ezen indokokra tekintettel kérte a felperes az első fokú jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, másodlagosan az első fokú bíróság új eljárásra kötelezését.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az Art. 109. § (1) bekezdése alapján: „Ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával vagy az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.”

A 109. § (3) bekezdés első mondata szerint: „A becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja.”

A fentiekben rögzített tényállás és az idézett jogszabályok alapján a Kúria megállapította, hogy az első fokú jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okból nem jogszabálysértő. Az első fokú ítélet a felperesi keresetben foglalt valamennyi felvetésre részletes választ adott. A felülvizsgálati kérelem az érintett jogkérdések közül már csak a kiadási oldalon vitatott két tételt.

E körben a Kúria rögzíti, hogy helyesen hivatkozott ítéletében az első fokú bíróság, illetőleg a felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes arra, hogy a kérdéses 7.500.000 Ft megfizetése tényét bizonyítja, hogy a cég a mai napig létezik, azaz nem került törlésre a cégjegyzékből azért, mert a felperes nem fizette be a Gt. szerint kötelező és még fennmaradt jegyzett tőke összegét. Önmagában az a tény, hogy nem átutalással történt a jegyzett tőke kiegyenlítése, nem teszi megalapozatlanná, illetőleg vélelmen alapulóvá az alperes megállapítását, az ugyanis közhiteles nyilvántartáson, cégbíróági adatokon alapult.

Az OTP kölcsönszerződés tekintetében a pénzüintézet adatszolgáltatása ugyancsak megfelelő bizonyíték volt a kiadás felmerülésére. A pénzüintézet közlése alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az előző utaláshoz képest magasabb készütségi fokra figyelemmel került sor a folyósításra. Tény, hogy az iratok között számlák vagy azt helyettesítő dokumentumok, illetve a szerződés szerinti felperesi nyilatkozat nem állt rendelkezésre, de ettől függetlenül - a magasabb készütségi fokra és a ténylegesen folyósított összegre figyelemmel - alappal került sor az adott tétel kiadáskénti elszámolására.

Osztja a Kúria az első fokú bíróság álláspontját abban is, hogy a felperesnek lehetősége lett volna az ellenbizonyításra. Ezzel azonban nem élt, az adóeljárás során nyilatkozatot egyáltalán nem tett. A Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben az eset összes körülményére figyelemmel, a rendelkezésre álló adatokat okszerűen értékelve járt el az alperes és az első fokú bíróság.

Fentiekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint az első fokú jogerős ítéletet helyes indokai alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2014. április 3.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró**